

Arrest

nr. 91 517 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. LUYCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine. U woonde samen met uw man, N. Y. (...) (O.V. X), en jullie kinderen in het dorp Druzha in de provincie Almaty.

In 2009 kreeg uw man problemen. U weet eigenlijk niet goed welke problemen hij had of waarom hij problemen kreeg, gezien uw man hier niet veel over vertelde. U weet enkel dat zijn problemen te maken hebben met de KNB (staatsveiligheid) en dat hij enkele keren zou zijn geslagen. In 2011 werden de problemen erger. In augustus 2011 dook uw man onder.

Op 30 november 2011 reisde u, in het gezelschap van uw man en uw kinderen, met het vliegtuig van Kazachstan, via Oekraïne, naar Litouwen. Vanuit Litouwen reisde u met de auto naar België. U kwam aan in België op 2 december 2011 en vroeg dezelfde dag asiel.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw man, N. Y. (...) (O.V. 6.923.607). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw man niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw man, die deels is gebaseerd op uw verklaringen, werd als volgt gemotiveerd:

“U vreest dat u in Kazachstan zult worden geïsoleerd door de veiligheidsdiensten. U beweert dat u zou worden geïsoleerd omwille van uw deelname aan enkele manifestaties van de Oeigoerse gemeenschap in augustus 2009 en augustus 2010 in Almaty. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Vooreerst kunt u niet aannemelijk maken dat u omwille van uw deelname aan activiteiten van de Oeigoerse gemeenschap in Kazachstan zou zijn vervolgd door de Kazachse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. SRB ‘Situatie van de Oeigoerse minderheid in Kazachstan’ in bijlage), blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten, maar dat slechts in enkele sporadische gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel (bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap), deze druk uitmondt in meer ernstige problemen (veroordeling tot een boete, kortstondige aanhouding, openen van een stafzaak). In uw geval kan niet worden vastgesteld dat u dergelijk bijzonder profiel bezit of dat dergelijk profiel aan u zou kunnen worden toegeschreven. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw ‘politieke activiteiten’ beperkt bleven tot het leveren van kleinschalige hand-en-spandiensten tijdens een beperkt aantal manifestaties in de regio Almaty. Op vraag van de organisatoren van deze meetings, ouderen uit de Oeigoerse gemeenschap, zou u vooraf voedingsmiddelen (rijst, wortelen, tomaten, ...) hebben ingekocht. Tijdens de meetings zou u dan samen met andere jongeren thee en voedsel hebben uitgedeeld. Met uw auto vervoerde u ook mensen van en naar deze meetings. Eén keer zou u pamfletten voor een meeting hebben uitgedeeld. U verklaarde dat u zich nooit met andere dan bovenvermelde activiteiten hebt beziggehouden (CGVS, p. 10-11, 16-17). Het Commissariaat-generaal meent bijgevolg dat het niet aannemelijk is dat u om deze reden ernstige vervolgingsfeiten (meerdere arrestaties en ontvoeringen, dagenlange opsluiting en foltering, ...) zou hebben ondergaan of dat u om deze reden in de toekomst vervolging zou moeten vrezen.

Aansluitend moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de meetings waaraan u zou hebben deelgenomen, met name de protestacties en herdenkingsplechtigheden die in augustus 2009 en augustus 2010 werden gehouden in Almaty, werden georganiseerd met goedkeuring van de Kazachse autoriteiten (cf. SRB, p. 16). In de verschillende rapporten, artikels en getuigenissen die door CEDOCA werden verzameld, werd géén informatie gevonden over incidenten die zich tijdens deze demonstraties zouden hebben voorgedaan. Het enige geattesteerde incident tijdens deze evenementen vond plaats op 21 augustus 2009, toen twee organisatoren van een persconferentie gedurende korte tijd administratief werden aangehouden. De vaststelling dat er in de verschillende objectieve bronnen geen enkele melding wordt gemaakt van incidenten die tijdens deze protestacties (die nota bene waren toegelaten door de autoriteiten) zouden hebben plaatsgevonden, maakt uw verhaal dat u ernstig zou zijn aangepakt omwille van uw deelname aan deze manifestaties nog minder aannemelijk.

De objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt beschrijft de algemene situatie. Het is aan u als asielzoeker om aan te tonen dat uw specifiek geval afwijkt van de algemene toestand, hetgeen u in casu nalaat te doen. U kon immers niet aannemelijk maken waarom u, als gewone deelnemer aan deze manifestaties, zo hard werd aangepakt door de ordediensten. Zo vertelde u dat u in augustus 2009 als enige jongere uit uw dorp werd opgeroepen bij de KNB. Men zou u toen hebben gewaarschuwd om uw activiteiten te staken. U zei dat er toen nog andere mensen werden opgeroepen bij de KNB, maar dit waren mensen met een specifiek profiel; o.a. de imam van uw dorp en D. B. (...), het hoofd van de Oeigoerse gemeenschap in uw dorp (CGVS, p. 10). Toen u gevraagd werd waarom u als enige jongere uit uw dorp zou zijn geïsoleerd door de veiligheidsdiensten, terwijl uw vrienden en andere jongeren niet werden opgeroepen, hoewel ze nochtans ook hand-en-spandiensten hadden geleverd tijdens de manifestaties, kon u hier geen antwoord op geven (CGVS, p. 11-12). Ook wat betreft het incident in augustus 2010, toen u zou zijn tegengehouden door de politie en toen er pamfletten in uw wagen zouden zijn gevonden, kon u niet aannemelijk maken waarom u toen precies

zou zijn geïnterviewd. U vertelde dat D. B. (...), het hoofd van de dorpsgemeenschap, aan u had gevraagd om deze pamfletten rond te delen (CGVS, p. 16). Toen u gevraagd werd of andere mensen ook problemen hadden gekend omdat ze dergelijke pamfletten hadden verspreid, antwoordde u: "Ik weet zeker dat anderen het hetzelfde deden. Maar ik denk niet dat zij ook problemen hebben gekregen. Zij niet." (CGVS, p. 18). U kon dus opnieuw niet duidelijk maken waarom u als enige door de veiligheidsdiensten zou zijn geïnterviewd. Vervolgens is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u wél ernstig zou zijn vervolgd door de ordediensten, terwijl D. B. (...), de persoon die u opdrachten gaf en de persoon die de manifestaties coördineerde, geen noemenswaardige problemen zou hebben gekend. U zei dat deze persoon in augustus 2009 één keer zou zijn opgeroepen bij de KNB. Nadien, zo vertelde u, zou hij geen problemen meer hebben gekend omwille van zijn activiteiten voor de Oeigoerse zaak omdat hij toen altijd de toelating zou hebben gevraagd aan de ordediensten om de meetings te mogen organiseren (CGVS, p. 18-19). Op basis van bovenstaande vaststelling meent het Commissariaat-generaal dat u niet aannemelijk kunt maken waarom u wél ernstig zou zijn vervolgd omwille van uw deelname aan enkele manifestaties, terwijl andere jongeren die hetzelfde deden als u geen problemen kenden en terwijl ook de coördinator/organisator van deze manifestaties geen noemenswaardige problemen kende.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd door enkele bijkomende vaststellingen.

Er moet worden opgemerkt dat uw vrouw onaannemelijk vage verklaringen aflegde over uw beweerde politieke activiteiten. Hoewel uw vrouw zei dat u problemen zou hebben gekregen omdat u deelnam aan 'meetings in verband met Oeigoeren' en omdat u 'mensen van de Oeigoerse diaspora hielp', kon zij niet verduidelijken wat dit precies betekende. Zij wist niet naar welk soort meetings u zou zijn gegaan, noch wat u precies zou hebben gedaan op deze meetings. Verder bleek dat uw vrouw zelfs niet bij benadering kon zeggen hoe vaak u zou hebben deelgenomen aan dergelijke meetings. Toen haar in eerste instantie gevraagd werd of u wekelijks, maandelijks, of eventueel slechts één keer per jaar naar dergelijke meetings ging, moest uw vrouw het antwoord schuldig blijven (CGVS vrouw, p. 6). Even later beweerde uw vrouw echter dat u 'dikwijls' bezig was met uw activiteiten (nl. 'naar meetings gaan' en 'mensen helpen'); zelfs zo vaak dat u 'nauwelijks nog thuis woonde' (CGVS vrouw, p. 8). Dit is echter niet consistent met uw verklaringen over uw politieke activiteiten. U vertelde immers dat u slechts gedurende korte periodes (in augustus 2009 en augustus 2010) naar meetings zou zijn gegaan en dat u zich de rest van de tijd niet met dergelijke zaken bezighield. Verder bleek uw vrouw ook nauwelijks iets te kunnen vertellen over de problemen die u zou hebben gekregen omwille van uw activiteiten. Hoewel uw vrouw verklaarde dat u, na het begin van uw problemen in 2009, twee keer met verwondingen zou zijn thuisgekomen nadat u was geslagen, kon zij zelfs niet bij benadering situeren wanneer deze incidenten zouden zijn voorgevallen (CGVS, p. 7). Ook wat betreft het laatste incident, toen u naar eigen zeggen in augustus 2012 werd gearresteerd en voor 12 dagen werd vastgehouden door de KNB, legde uw vrouw weinig geloofwaardige verklaringen af. Zij vertelde dat u toen spoorloos verdween en dat u pas twee weken later opnieuw iets van zich liet horen. Het is echter zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat uw vrouw helemaal geen idee scheen te hebben van wat er in tussentijd met u was gebeurd. Zij bleek niet op de hoogte te zijn dat u zou zijn gearresteerd en dat u gedurende die periode opgesloten zou zijn geweest (CGVS, p. 4-5, 7). Het Commissariaat-generaal meent dat de onwetendheid van uw vrouw over uw problemen niet geloofwaardig is. De uitleg van uw vrouw, als zou zij niet veel weten over uw problemen omdat u hier niet veel over vertelde, kan niet worden aanvaard. Indien jullie werkelijk samen jullie land moesten ontvluchten omwille van bepaalde problemen, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat uw vrouw meer over deze problemen zou weten.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw reisroute van Kazachstan naar België niet geloofwaardig zijn. U verklaarde dat u met het vliegtuig van Kazachstan naar Oekraïne reisde. Vervolgens nam u een andere vlucht naar Litouwen. U werd vergezeld door een smokkelaar, aan wie u jullie reispassen in Kazachstan zou hebben afgegeven. U wist echter niet of de smokkelaar uw reispaspoort had meegenomen voor de reis. U wist ook niet of de smokkelaar eventueel valse reisdocumenten voor u had voorzien. U wist niet met welk paspoort of welk visum u de Europese Unie was binnengekomen (CGVS, p. 8-9). Dit is niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge en individuele grenscontroles zijn. Dit geldt nog meer voor de controles op de luchthavens. Gezien u bij dergelijke controles vragen zou kunnen krijgen over uw identiteit en uw reisbestemming is het niet geloofwaardig dat u niet zou weten welke documenten u zou hebben gebruikt tijdens uw reis van Kazachstan naar Litouwen (eigen paspoort of ander paspoort, eigen identiteit of valse identiteit, type visum, land van uitgifte visum, ...). Aldus ontstaat het vermoeden dat u uw reispaspoort achterhoudt om bepaalde aspecten van uw reisroute (zoals het moment van vertrek uit Kazachstan, de omstandigheden van het vertrek, de eventuele gebruikte visa, het moment van aankomst in België, ...)

te verbergen. Bovendien doet deze vaststelling afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw vrouw bevatten louter persoonsgegevens en voegen dus niets toe aan uw asielaanvraag.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw etnische origine op zich evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie (cf. SRB 'Situatie van de Oeigoerse minderheid in Kazachstan' in bijlage), blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, N. U. (...) (O.V. 6.923.607), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, N. Y., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 104 900. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 12 juli 2012.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 91 516 van 13 november 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan N. Y. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine. U woonde samen met uw vrouw, N. U. (...) (O.V. 6.923.607), en jullie kinderen in het dorp Druzhdza in de provincie Almaty.

Op 5 juli 2009 begon er in Urumqi (China) een Oeigoerse opstand die in de loop van de volgende dagen bloedig werd neergeslagen door de Chinese autoriteiten. Op 10 juli 2009 werd er in uw dorp een rouwplechtigheid gehouden voor de slachtoffers die tijdens deze gebeurtenissen waren gevallen. U hielp mee door eten en drinken uit te delen. De volgende weken hielp u mee door mensen te vervoeren naar protestacties die in de stad Almaty werden gehouden. Begin augustus 2009 nam u ook deel aan een rouwplechtigheid in een naburig dorp. Enkele dagen na deze plechtigheid werd u opgeroepen bij de KNB (staatsveiligheid). U werd door een officier van de KNB gewaarschuwd dat u uw activiteiten moest stopzetten. U nam deze boodschap ter harte en stopte met deze activiteiten.

In december 2009 zat u in een café tijdens een 'Meshrap' (Oeigoers oogstfestival). U praatte met anderen over de problematiek van de Oeigoeren in China. Toen u het café verliet, werd u ontvoerd door enkele mannen. U werd meegenomen naar een hut in de bergen, waar u ernstig werd mishandeld. U herkende één van de aanvallers als de officier van de KNB. Na enkele uren werd u bewusteloos op straat achtergelaten. Na vijf dagen in het ziekenhuis te hebben doorgebracht, ging u naar het parket om een klacht in te dienen. Bij het parket wilde men u echter niet helpen.

Begin augustus 2010, één jaar na de gebeurtenissen in Urumqi, werd er een 'rondetafel' georganiseerd in Almaty. De leider van uw dorpsgemeenschap vroeg of u wilde helpen met het uitdelen van pamfletten voor dit evenement en of u ook eten en andere goederen wilde kopen. Enige tijd later

werd uw wagen gecontroleerd door agenten van de verkeerspolitie, die de pamfletten en het voedsel ontdekten. U werd opnieuw ernstig toegetakeld en uw auto werd vernield.

In augustus 2011 werd u opnieuw tegengehouden en gecontroleerd door een politiepatrouille. U had toevallig een uitgeprint internetartikel bij over de situatie van de Oeigoeren in China alsook een CD met Oeigoerse liedjes. U werd meegenomen naar het kantoor van de KNB, waar u gedurende twaalf dagen werd opgesloten. Tijdens uw opsluiting werd u zo ernstig mishandeld dat u naar het ziekenhuis moest worden overgebracht. Na vijf dagen verliet u het ziekenhuis. U dook enkele weken onder bij familieleden en besloot om te vluchten uit Kazachstan.

Op 30 november 2011 reisden u en uw gezin met het vliegtuig van Kazachstan, via Oekraïne, naar Litouwen. U weet niet welke reisdocumenten de smokkelaar heeft gebruikt. Vanuit Litouwen reisde u met de auto naar België. U kwam aan in België op 2 december 2011 en vroeg dezelfde dag asiel.

B. Motivering

U vreest dat u in Kazachstan zult worden geïsoleerd door de veiligheidsdiensten. U beweert dat u zou worden geïsoleerd omwille van uw deelname aan enkele manifestaties van de Oeigoerse gemeenschap in augustus 2009 en augustus 2010 in Almaty. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Vooreerst kunt u niet aannemelijk maken dat u omwille van uw deelname aan activiteiten van de Oeigoerse gemeenschap in Kazachstan zou zijn vervolgd door de Kazachse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. SRB 'Situatie van de Oeigoerse minderheid in Kazachstan' in bijlage), blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten, maar dat slechts in enkele sporadische gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel (bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap), deze druk uitmondt in meer ernstige problemen (veroordeling tot een boete, kortstondige aanhouding, openen van een stafzaak). In uw geval kan niet worden vastgesteld dat u dergelijk bijzonder profiel bezit of dat dergelijk profiel aan u zou kunnen worden toegeschreven. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw 'politieke activiteiten' beperkt bleven tot het leveren van kleinschalige hand-en-spandiensten tijdens een beperkt aantal manifestaties in de regio Almaty. Op vraag van de organisatoren van deze meetings, ouderen uit de Oeigoerse gemeenschap, zou u vooraf voedingsmiddelen (rijst, wortelen, tomaten, ...) hebben ingekocht. Tijdens de meetings zou u dan samen met andere jongeren thee en voedsel hebben uitgedeeld. Met uw auto vervoerde u ook mensen van en naar deze meetings. Eén keer zou u pamfletten voor een meeting hebben uitgedeeld. U verklaarde dat u zich nooit met andere dan bovenvermelde activiteiten hebt beziggehouden (CGVS, p. 10-11, 16-17). Het Commissariaat-generaal meent bijgevolg dat het niet aannemelijk is dat u om deze reden ernstige vervolgingsfeiten (meerdere arrestaties en ontvoeringen, dagenlange opsluiting en foltering, ...) zou hebben ondergaan of dat u om deze reden in de toekomst vervolging zou moeten vrezen.

Aansluitend moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de meetings waaraan u zou hebben deelgenomen, met name de protestacties en herdenkingsplechtigheden die in augustus 2009 en augustus 2010 werden gehouden in Almaty, werden georganiseerd met goedkeuring van de Kazachse autoriteiten (cf. SRB, p. 16). In de verschillende rapporten, artikels en getuigenissen die door CEDOCA werden verzameld, werd géén informatie gevonden over incidenten die zich tijdens deze demonstraties zouden hebben voorgedaan. Het enige geattesteerde incident tijdens deze evenementen vond plaats op 21 augustus 2009, toen twee organisatoren van een persconferentie gedurende korte tijd administratief werden aangehouden. De vaststelling dat er in de verschillende objectieve bronnen geen enkele melding wordt gemaakt van incidenten die tijdens deze protestacties (die nota bene waren toegelaten door de autoriteiten) zouden hebben plaatsgevonden, maakt uw verhaal dat u ernstig zou zijn aangepakt omwille van uw deelname aan deze manifestaties nog minder aannemelijk.

De objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt beschrijft de algemene situatie. Het is aan u als asielzoeker om aan te tonen dat uw specifiek geval afwijkt van de algemene toestand, hetgeen u in casu nalaat te doen. U kon immers niet aannemelijk maken waarom u, als gewone deelnemer aan deze manifestaties, zo hard werd aangepakt door de ordediensten. Zo vertelde u dat u in augustus 2009 als enige jongere uit uw dorp werd opgeroepen bij de KNB. Men zou u toen hebben gewaarschuwd om uw activiteiten te staken. U zei dat er toen nog andere mensen werden opgeroepen bij de KNB, maar dit waren mensen met een specifiek profiel; o.a. de imam van uw dorp en D. B. (...), het hoofd van de Oeigoerse gemeenschap in uw dorp (CGVS, p. 10). Toen u gevraagd werd waarom u als enige jongere uit uw dorp zou zijn geïsoleerd door de veiligheidsdiensten, terwijl uw vrienden en andere jongeren niet werden opgeroepen, hoewel ze nochtans ook hand-en-spandiensten hadden geleverd tijdens de manifestaties, kon u hier geen antwoord op geven (CGVS, p. 11-12). Ook wat betreft het incident in augustus 2010, toen u zou zijn tegengehouden door de politie en toen er

pamfletten in uw wagen zouden zijn gevonden, kon u niet aannemelijk maken waarom u toen precies zou zijn geïnterviewd. U vertelde dat D. B. (...), het hoofd van de dorpsgemeenschap, aan u had gevraagd om deze pamfletten rond te delen (CGVS, p. 16). Toen u gevraagd werd of andere mensen ook problemen hadden gekend omdat ze dergelijke pamfletten hadden verspreid, antwoordde u: "Ik weet zeker dat anderen het hetzelfde deden. Maar ik denk niet dat zij ook problemen hebben gekregen. Zij niet." (CGVS, p. 18). U kon dus opnieuw niet duidelijk maken waarom u als enige door de veiligheidsdiensten zou zijn geïnterviewd. Vervolgens is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u wél ernstig zou zijn vervolgd door de ordediensten, terwijl D. B. (...), de persoon die u opdrachten gaf en de persoon die de manifestaties coördineerde, geen noemenswaardige problemen zou hebben gekend. U zei dat deze persoon in augustus 2009 één keer zou zijn opgeroepen bij de KNB. Nadien, zo vertelde u, zou hij geen problemen meer hebben gekend omwille van zijn activiteiten voor de Oeigoerse zaak omdat hij toen altijd de toelating zou hebben gevraagd aan de ordediensten om de meetings te mogen organiseren (CGVS, p. 18-19). Op basis van bovenstaande vaststelling meent het Commissariaat-generaal dat u niet aannemelijk kunt maken waarom u wél ernstig zou zijn vervolgd omwille van uw deelname aan enkele manifestaties, terwijl andere jongeren die hetzelfde deden als u geen problemen kenden en terwijl ook de coördinator/organisator van deze manifestaties geen noemenswaardige problemen kende.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd door enkele bijkomende vaststellingen.

Er moet worden opgemerkt dat uw vrouw onaannemelijk vage verklaringen aflegde over uw beweerde politieke activiteiten. Hoewel uw vrouw zei dat u problemen zou hebben gekregen omdat u deelnam aan 'meetings in verband met Oeigoeren' en omdat u 'mensen van de Oeigoerse diaspora hielp', kon zij niet verduidelijken wat dit precies betekende. Zij wist niet naar welk soort meetings u zou zijn gegaan, noch wat u precies zou hebben gedaan op deze meetings. Verder bleek dat uw vrouw zelfs niet bij benadering kon zeggen hoe vaak u zou hebben deelgenomen aan dergelijke meetings. Toen haar in eerste instantie gevraagd werd of u wekelijks, maandelijks, of eventueel slechts één keer per jaar naar dergelijke meetings ging, moest uw vrouw het antwoord schuldig blijven (CGVS vrouw, p. 6). Even later beweerde uw vrouw echter dat u 'dikwijls' bezig was met uw activiteiten (nl. 'naar meetings gaan' en 'mensen helpen'); zelfs zo vaak dat u 'nauwelijks nog thuis woonde' (CGVS vrouw, p. 8). Dit is echter niet consistent met uw verklaringen over uw politieke activiteiten. U vertelde immers dat u slechts gedurende korte periodes (in augustus 2009 en augustus 2010) naar meetings zou zijn gegaan en dat u zich de rest van de tijd niet met dergelijke zaken bezighield. Verder bleek uw vrouw ook nauwelijks iets te kunnen vertellen over de problemen die u zou hebben gekregen omwille van uw activiteiten. Hoewel uw vrouw verklaarde dat u, na het begin van uw problemen in 2009, twee keer met verwondingen zou zijn thuisgekomen nadat u was geslagen, kon zij zelfs niet bij benadering situeren wanneer deze incidenten zouden zijn voorgevallen (CGVS, p. 7). Ook wat betreft het laatste incident, toen u naar eigen zeggen in augustus 2012 werd gearresteerd en voor 12 dagen werd vastgehouden door de KNB, legde uw vrouw weinig geloofwaardige verklaringen af. Zij vertelde dat u toen spoorloos verdween en dat u pas twee weken later opnieuw iets van zich liet horen. Het is echter zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat uw vrouw helemaal geen idee scheen te hebben van wat er in tussentijd met u was gebeurd. Zij bleek niet op de hoogte te zijn dat u zou zijn gearresteerd en dat u gedurende die periode opgesloten zou zijn geweest (CGVS, p. 4-5, 7). Het Commissariaat-generaal meent dat de onwetendheid van uw vrouw over uw problemen niet geloofwaardig is. De uitleg van uw vrouw, als zou zij niet veel weten over uw problemen omdat u hier niet veel over vertelde, kan niet worden aanvaard. Indien jullie werkelijk samen jullie land moesten ontvluchten omwille van bepaalde problemen, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat uw vrouw meer over deze problemen zou weten.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw reisroute van Kazachstan naar België niet geloofwaardig zijn. U verklaarde dat u met het vliegtuig van Kazachstan naar Oekraïne reisde. Vervolgens nam u een andere vlucht naar Litouwen. U werd vergezeld door een smokkelaar, aan wie u jullie reispaspoorten in Kazachstan zou hebben afgegeven. U wist echter niet of de smokkelaar uw reispaspoort had meegenomen voor de reis. U wist ook niet of de smokkelaar eventueel valse reisdocumenten voor u had voorzien. U wist niet met welk paspoort of welk visum u de Europese Unie was binnengekomen (CGVS, p. 8-9). Dit is niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge en individuele grenscontroles zijn. Dit geldt nog meer voor de controles op de luchthavens. Gezien u bij dergelijke controles vragen zou kunnen krijgen over uw identiteit en uw reisbestemming is het niet geloofwaardig dat u niet zou weten welke documenten u zou hebben gebruikt tijdens uw reis van Kazachstan naar Litouwen (eigen paspoort of ander paspoort, eigen identiteit of valse identiteit, type visum, land van uitgifte visum, ...). Aldus ontstaat het vermoeden dat u uw reispaspoort achterhoudt om bepaalde aspecten van uw reisroute (zoals het moment van vertrek uit Kazachstan, de omstandigheden van het vertrek, de eventuele gebruikte visa, het moment van aankomst in België, ...)

te verbergen. Bovendien doet deze vaststelling afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw vrouw bevatten louter persoonsgegevens en voegen dus niets toe aan uw asielaanvraag.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw etnische origine op zich evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie (cf. SRB 'Situatie van de Oeigoerse minderheid in Kazachstan' in bijlage), blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, N. U. (...) (O.V. 6.923.607), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hiertoe stelt verzoekende partij het volgende:

“Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds;

Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is;

Dat bijgevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering;

En terwijl

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen
- en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet
- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)
- en artikel 8 juncto 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens;
- en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen”.

Verder gaat verzoekende partij nog in op een aantal motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

In een tweede middel roept verzoekende partij de schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de fundamentele rechten van de Mens, zoals deze blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”. De bestreden beslissing laat immers na de passende belangenafweging te maken en er werd geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking genomen, aldus verzoekende partij.

De Raad oordeelt dat ingevolge hun onderlinge verwevenheid deze middelen gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. In de mate dat verzoekende partij door de loutere vermelding van de artikelen 8 (het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven) en 14 (het verbod van discriminatie aangaande de rechten en vrijheden in dit Verdrag) EVRM deze artikelen geschonden acht, wijst de Raad erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State echter stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de

moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van de aangevoerde middelen onontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij opwerpt dat uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat door verwerende partij een afweging werd gemaakt tussen de belangen van verzoekende partij enerzijds en van de Staat anderzijds wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Waar verzoekende partij opwerpt dat zij nochtans werd opgepakt en mishandeld door de Kazachse staatsveiligheid KNB wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.6. De Raad stelt vast dat het betoog van verzoekende partij dat er meerdere mensen werden aangehouden door de KNB en dat dit niet enkel mensen met een bijzonder profiel waren, in de bestreden beslissing niet wordt tegengesproken. Immers heeft verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal aangegeven te hebben gehoord dat ook andere jongeren van anderen dorpen, die hadden geholpen bij de herdenkingsbijeenkomsten, problemen kenden met de KNB (administratief dossier, stuk 4, gehoor N. Y., p. 12). Bovendien geeft verwerende partij ook toe dat Oeigoeren met het

Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten. Verwerende partij motiveert echter verder dat, zoals blijkt uit de "Subject Related Briefing – Situatie van de etnische Oeigoeren met Kazachs staatsburgerschap in Kazachstan" met update op 11 mei 2012 (administratief dossier, stuk 14, deel 1), slechts in enkele sporadische gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel (bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap), deze druk uitmondt in meer ernstige problemen (veroordeling tot een boete, kortstondige aanhouding, openen van een strafzaak) waardoor het volstrekt onaannemelijk is dat verzoekende partij die hoegenaamd niet aan dit profiel beantwoordt meermaals werd gearresteerd, werd ontvoerd, dagenlang werd opgesloten en verschillende malen zwaar werd gefolterd. Ook doet verzoekers betoog geen afbreuk aan de vaststelling dat het totaal onaannemelijk is dat verzoekende partij als enige uit haar dorp door de autoriteiten wordt geviseerd, daar waar andere jongeren eveneens dezelfde hulp hadden geboden, en dat personen die samen met haar pamfletten uitdeelden naar aanleiding van de rondetafel in augustus 2010 wel door de autoriteiten met rust werden gelaten. Verzoekende partij kan niet aannemelijk maken waarom zij in dit kader als enige op dermate ernstige wijze wordt vervolgd.

2.2.7.1. Met betrekking tot de opvallende onwetendheden van haar echtgenote en de tegenstrijdigheid tussen beider verklaringen argumenteert verzoekende partij dat zij haar echtgenote bijna nooit sprak over haar politieke activiteiten of wat zij precies deed. Verzoekende partij voegt eraan toe dat het volgens haar traditie zo is dat mannen hun vrouwen niet veel vertellen en het de vrouwen niet is toegestaan aan hun echtgenoot vragen te stellen over hun werk of hun bezigheden.

2.2.7.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het argument aangaande de traditie, en meer in het bijzonder dat de vrouw dermate onderdanigheid aan haar echtgenoot verschuldigd is dat zij niet eens het recht heeft te informeren naar zijn bezigheden, een blote bewering betreft die verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwt. Verder oordeelt de Raad dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). In casu kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan. Zo is het volstrekt ongeloofwaardig dat de echtgenote van verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn van de twaalf dagen durende opsluiting van haar echtgenoot temeer daar deze laatste daad van vervolging, gepaard met zware mishandeling, in rechtstreeks oorzakelijk verband staat tot het verlaten van het land van herkomst. Dat deze uiterst zwaarwichtige feiten, die leidden tot de zeer ingrijpende beslissing om als gezin het thuisland te verlaten, mede ingegeven door het belang van het welslagen van de asielaanvraag waarvoor een eenduidig relaas tussen beide echtgenoten noodzakelijk is, niet door beide echtelingen onderling zouden zijn besproken, is totaal onaannemelijk. Ook de finale bewering van de echtgenote van verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat haar echtgenoot zo vaak bezig was met zijn activiteiten, met name 'naar meetings gaan' en 'mensen helpen' (administratief dossier, stuk 4, gehoor N. U., p. 8), dat hij nog nauwelijks thuis woonde, getuigt van het feit dat zij wel degelijk op de hoogte was van desbetreffende bezigheden van haar echtgenoot en is in tegenspraak met voormeld verweer. De door verwerende partij vastgestelde onwetendheden in hoofde van de echtgenote van verzoekende partij en tegenspraak tussen beide echtelingen betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas blijven derhalve onverminderd overeind.

2.2.8.1. Betreffende de ongeloofwaardigheid van de reisroute poneert verzoekende partij dat zij bij de voorbereiding van de reis aan een smokkelaar haar paspoorten en enkele foto's gaf. Noch verzoekende partij, noch haar echtgenote kregen de paspoorten terug en tijdens de controles stond de smokkelaar die hun paspoorten bijhield steeds bij hen.

2.2.8.2. De Raad is echter van oordeel dat van een persoon, die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen over de reisdocumenten waarvan zij zich

bediende, meer in het bijzonder of het een eigen of een vals paspoort voorzien van de eigen of een aangenomen identiteit betref en of in het paspoort al dan niet een visum was aangebracht (administratief dossier, stuk 4, gehoor N. Y., p. 8). Evenwel is het algemeen geweten dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel. Om die reden acht de Raad het ongeloofwaardig dat de smokkelaar/passeur het risico zou nemen verzoekende partij geen aanwijzingen of informatie te geven over de voor haar gebruikte reisdocumenten en de gegevens vermeld in deze documenten.

2.2.9. Waar verzoekende partij opmerkt dat er door verwerende partij “geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen” stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij niet in concreto aangeeft welke feitelijke omstandigheden niet door verwerende partij in overweging werden genomen. Verder oordeelt de Raad dat verzoekende partij volledig voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat alle door verzoekende partij aangereikte elementen van haar asielaanvraag en de huidige situatie van de Oeigoeren in Kazachstan door verwerende partij in rekening werden genomen. Voormeld verweer van verzoekende partij kan dan ook door de Raad niet worden gevolgd.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet of niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat asielaanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

Waar verzoekende partij nog opwerpt dat de Oeigoeren nog steeds niet worden gerespecteerd en dat er op 5 juli 2012 in België nog een manifestatie plaatsvond tegen China wijst de Raad op navolgende motivering van verwerende partij betreffende de huidige situatie van de Oeigoeren in Kazachstan: “Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw etnische origine op zich evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie (cf. SRB ‘Situatie van de Oeigoerse minderheid in Kazachstan’ in bijlage), blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.” Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt, met name de “Subject Related Briefing – Situatie van de etnische Oeigoeren met Kazachs staatsburgerschap in Kazachstan” met update op 11 mei 2012 (administratief dossier, stuk 14, deel 1), niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 juni 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.“

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT